

ہولڈا

کافہ
ہیسٹون

ہویا
Hoopa

فرمان مستزاده
تصویرگری شیوا نیازی

کافه پیشخوان

کافه نیشگون

نویسنده: فرهاد حسن‌زاده
تصویرگر: شیوا تبری
ویراستار: شیوا حریری
طراح گرافیک متن: سپیده حسین‌جوادی
طراح گرافیک جلد: سحر احدی
ناظر چاپ: سینا برازوان
نوبت چاپ: اول، ۱۴۰۳
تیراژ: ۵۰۰ نسخه
قیمت: ۲۵۰۰۰۰ تومان
شابک: ۹۷۸-۶۲۲-۲۰۴-۶۶۵-۱

خانم ها..

آقایان... برویچ!

به کافه نیشگون

خوش آمدید. بفرمایید همه چیز میل

کنید. هرچه دوست دارید و دوست

ندارید بریزید توی خودتان.

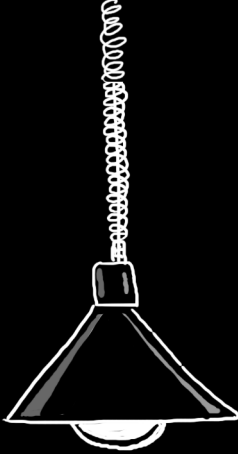
بفرمایید! خانه‌ی خودتان است.

تعارف نکنید که مهمان جیب

خودتان هستید!

نیشنون

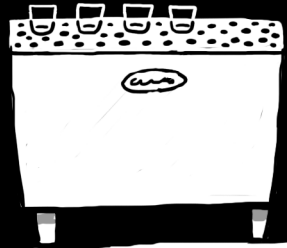
دم نیش و

نیش گلاسه

نیش کیک

نیش هویج

نیشابه

کافه نیشون

ما در این فضای دنج و شاعرانه و باحال، انواع و اقسام «نیشابه»، «نیش کیک»، «نیش هویج»، «نیش گلاسه»، «دم‌نیش» و نیش‌های دیگر داریم.

ما این جا به همه چیز نیش می‌زنیم و همه را **نیشگون** می‌گیریم و با همه **شوخی** می‌کنیم. اگر **پچکله‌مشیت** و پاستوریزه‌اید یا **از دماغ فیل افتاده‌اید**، جای‌تان این جا نیست. بروید همان بستنی‌عروسکی و شیرکاکائو و کیکتان را بخورید. ولی اگر **اهل نیش‌بازی و شوخی‌کاری** هستید، بفرمایید کافه.

آهای کیانیش!
این جوری مٹ
زنبور گاوی دور خودت
نچرخ، بین مشتری هاچی
می خوان و حسابشون رو
برس!

بفرمایید هر جا دوست
دارید بنشینید. روی میزها
منو هست. هر چه دوست
دارید به دوستان کیانیش
سفارش بدهید تا در عرض
سه سوت توی لیپتان مزه اش را
احساس کنید.

خلاصه اش این که این جا
را خانه ی دوم خودتان
بدانید و راحت باشید.
کلاً، حتماً و اصلاً قزارهای
دوستانه تان را این جا
بگذارید.

چشم!
جناب کافہ پی!

شاید کنجاوی ات کرده باشد و از خودت بپرسی این جا کجاست و ما کی هستیم؟

ما... ما... ما... چیزیم... راستش را بخواهی، ما همان تیم قبلی هستیم. گوشت را بیاور جلو... جلوتر... آها... خوب شد.

«ما(.....)و(.....)و(.....)و(.....)»
 و (.....) و (.....) و (.....) و (.....) و (.....)
 و (.....) و (.....) و (.....) و (.....) و (.....)
 و (.....) و (.....) و (.....) و (.....) هستیم.»
 لازم نیست جای خالی را با کلمات مناسب پُر کنی. اگر نفهمیدی عجله نکن. کم کم دستمان رو می شود.

راستی! این راه هم بگویم:

اینی کافه یک سال در اختیار ماست

و ما هم سال را تقسیم کردیم به ماه و به دوازده **قرار** رسیدیم.

در هر قرار هم با چیزهایی که دل ♥ و دماغتان **پ** را حال می آورد خدمت می رسیم.

پس:

بفرمایید! بفرمایید! کامتان را **شیرین** کنید!

«قرار اول» فروردین

افتتاح درافتتاح

امروز، روز افتتاح کافه است و بچه‌های کافه‌نیشگون آماده‌ی پذیرایی از شما با انواع و اقسام خوراکی‌ها و نوشیدنی‌ها و **نیشیدنی‌ها** هستند. یادتان باشد: برای **نوشیدن** نیشتان را باز کنید.

← این جوری

نه، این جوری نشد. لب‌های من **غنچه‌ای** است. فقط به درد نوشیدن میلک‌شیک با نی می‌خورد. بگذارید **کیانیشی** را صدا کنم. آخر لب‌شتری است و نیشش به‌عنوان گنده‌ترین نیش در رکوردهای گینس ثبت شده است.

«کیانشی، یہ خندہ تحویل دوست‌هامون بدہ.» ☺

حالا برویم که شما را با قسمت‌های مختلف **کافه نیشگون** آشنا کنیم.

یکی از میزهای باحال کافه‌ی ما این‌جاست که اسمش را گذاشته‌ایم

نیش و نوش.

سر این میز می‌توانید شعرهای شاعران کافه‌نیشگون را بلغور (ببخشید مرور) بفرمایید.

این شعرها با شعرهای کتاب درسی از زمین تا آسمان فرق دارد. شاید ظاهر بعضی‌هایشان درب‌وداغان باشد، اما گول ظاهرشان را نخورید. از نظر محتوا خیلی باحال تشریف دارند. ☺

مثل این یکی: . . . ←

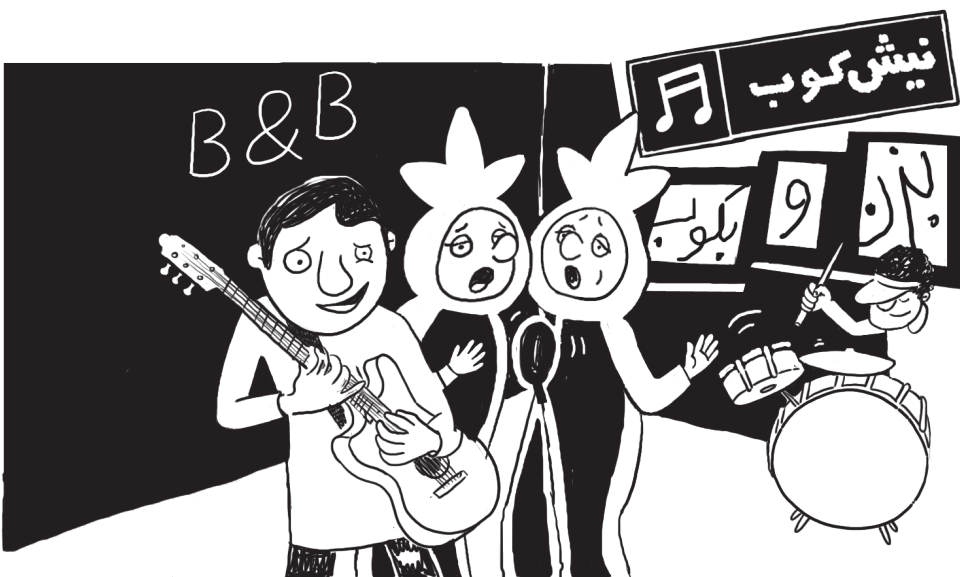
ساعت ضد خواب

شدی عُران چرا ای ساعت من؟
نمی‌دانی مگر تو عادت من؟
ندارم حال تا برخیزم از جا
صدایت را نبر این قدر بالا
توی خوابم سوار بنز بودم
خیابان خسته از تیک آف و دودم

صدای ضبط ماشین تا فلک بود
 اسی می‌خواند و آهنگش چه تک بود
 خوش و شنگول می‌رفتم به تجربیش
 همه خیره به من، با ریش و بی‌ریش
 بسی خوش تیپ و خوشگل، خوش قیافه
 پس از چندی رسیدم من به کافه
 برویج سوت و کف رفتند بسیار
 دو، سه تا کافی آوردند شکر بار
 همین که خواستم از آن بنوشم
 یکی خواباند سیلی بیخ گوشم
 صدایش همچنان زنگ نظر بود
 صدای زنگ ساعت بود و شر بود
 نگاهش کردم و با چشم بسته
 به او گفتم با قلبی شکسته:
 «شدی عُران چرا ای ساعت من؟
 نمی‌دانی مگر تو عادت من؟»

ما این‌جا یک **هنرگاه** هم داریم که خارجی‌ها بهش می‌گن: **استیج**.
 (البته ما نه خارجی هستیم، نه از رده خارج.) (☺)
 هر چند وقت یک بار، گروه سرود (یا همان **موزیک بند**) برای
 مشتری‌های باحال هنرنمایی می‌کنند. شما هم باهاشان همراهی کنید
 عالی می‌شود.
 «آهای **کیانیش!** این جوری عینهو خاله‌سوسکه بهم زل نزن! بگو
 بیینم برنامه‌ی امشبشون چیه؟»

این... بله... خُب... اها... ولی... یک
ترانه‌ی توپ تقدیم به مشتری های تاپ!
ترانه‌ای از گروه بلک اند بلک باملودی
موسیخی سنتی ویپاپ.

کافه‌چی: ولش کن! خودم معرفی می‌کنم. این ترانه از آلبوم **دیوار**
موش داره، موشم گوش داره انتخاب شده. ترانه‌ای بر اساس واقعیت‌های

کوچه و بازار. ولی خُب، ترانه‌اش
کوچه‌بازاری نیست. درباره‌ی
موش‌های خیابان‌هاست و خیلی
باحال و بجاست. لطفاً هنگام
خواندن ضرب‌گرفتن روی میز
فراموش نشود.

